

Arrest

nr. 348 743 van 22 juni 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart “*de nationaliteit van Palestina*” te hebben, op 6 november 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de gedelegeerde van de commissaris-generaal van 23 oktober 2025.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2026 met toepassing van oud artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 april 2026.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig oud artikel 39/73, § 2, van de Vreemdelingenwet werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

De beschikking is gemotiveerd als volgt:

“1. Verzoeker, die een onbepaalde nationaliteit heeft en aan wie internationale bescherming werd verleend in Griekenland, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU- lidstaat)” van 23 oktober 2025, genomen door de gedelegeerde van de commissaris-generaal op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet.

2. De beslissingstermijn voorzien in artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet betreft een termijn van orde. In tegenstelling tot wat in het verzoekschrift lijkt te worden betoogd voorziet de Vreemdelingenwet geen sanctie

indien deze termijn wordt overschreden. Een overschrijding ervan die niet redelijk wordt geacht, wordt in deze beroepsprocedure niet gesanctioneerd.

3. Het verzoekschrift betwist de actualiteit van verzoekers beschermingsstatus in Griekenland. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker op 11 augustus 2023 de vluchtelingenstatus werd toegekend in Griekenland en er tevens verblijfsdocumenten verkreeg als statushouder geldig tot 10 augustus 2026. Hij verkreeg ook een Grieks reisdocument geldig tot 3 september 2028 (Landeninformatie, stuk 6, nr. 1, Antwoord Griekse Asieldiensten). Verzoeker betwist dit niet (NPO, p. 6; DVZ-dossier, stuk 7, "Bijkomende vragen M-status Griekenland").

4. In de bestreden beslissing komt vooreerst naar voor dat op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in verzoekers hoofde kan worden afgeleid.

De bestreden beslissing vermeldt terecht als volgt:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

U verklaarde een probleem met uw zicht te hebben en legde hiervan medische documenten neer. Zo ziet u slechts tot op handhoogte (Zie notities persoonlijk onderhoud CGVS, 15 september 2025, p. 3). Uit uw documenten en verklaringen blijkt nergens dat u niet in staat zou zijn om het persoonlijk onderhoud te voeren. U gaf zelf aan dat u in staat was om het persoonlijk onderhoud af te leggen (CGVS, p. 2). Er werd benadrukt dat indien u problemen zou ondervinden u deze steeds mocht melden (CGVS, p. 3). Eveneens werd benadrukt dat u steeds pauzes kon vragen en werden gehouden (CGVS, p. 3, 7). Het persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden zonder problemen.

Bijgevolg kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhevige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

5. In casu wordt vermoed dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België, omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Griekenland.

Om deze reden werd verzoekers beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel, vervat in artikel 33, lid 2, a), van de Richtlijn 2013/32/EU.

Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in zijn arrest van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim tegen de Duitse Bondsrepubliek e.a., gesteld dat:

- "in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel [moet] worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM",

- "Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt",

- "Wanneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken".

Het Hof benadrukt in dat verband dat de voormelde tekortkomingen

- "alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen [...] wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens [van] de zaak";

- "Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer

verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”;

- “Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling”.

Het Hof stelt nog dat een bepaalde omstandigheid in de andere lidstaat “alleen dan [kan] leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een reëel risico op een behandeling die in strijd is met artikel 4 van het Handvest, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”.

Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest van 18 juni 2024, in de zaak C-735/22, “QY t. Bondsrepubliek Duitsland”, deze zienswijze in herinnering gebracht (overwegingen 49-54).

6. Beide partijen leggen landeninformatie voor aangaande de situatie voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland.

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie, in het bijzonder AIDA/ECRE-rapport van september 2025, RSA/PRO ASYL-rapport van maart 2025, het Feitenonderzoek van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van september 2024 en de Communication van de Europese Commissie van april 2025, overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland zodanig zijn dat deze statushouders, als zij naar daar zouden terugkeren, a priori allemaal automatisch geconfronteerd zouden worden met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is.

Uit de verstrekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – geconfronteerd kunnen worden met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden.

De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland, aangevuld met andere bronnen aangereikt door de partijen zoals informatie van UNHCR en een rapport van HRW van 2024, is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.

Daarbij komt het aan verzoeker toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden, dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

7. Verzoeker slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen.

Hij betwist weliswaar in zijn verzoekschrift op algemene wijze de gedane vaststellingen van de bestreden beslissing, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen concreet met betrekking tot zijn

persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van zijn beschermingsverzoek.

8. Verzoeker stelt dat hij een bijna blinde alleenstaande man is zonder effectieve ondersteuning. Zijn handicap maakt het voor hem praktisch onmogelijk zelfstandig de administratieve en medische procedures te doorlopen, en eerdere pogingen tot zorg of ondersteuning waren mislukt of ontoereikend. Daarbij speelt ook zijn socio-economische kwetsbaarheid als alleenstaande bijna blinde man zonder stabiele ondersteuning een rol. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift echter geen nieuwe elementen bij die afbreuk doen aan de volgende correcte en pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier:

“De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw visibiliteitsprobleem, doet hieraan geen afbreuk, aangezien u niet aantoonst dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).] Uit uw medische documenten en verklaringen wijst niets er op dat deze pathologie een niveau van ernst zou bereiken dat zware zorg en complexe monitoring zou vereisen die in Griekenland niet beschikbaar zouden zijn. Zo staat er als behandeling geschreven dat u een bril nodig hebt en best verblijft in een grote stad met een openbaar vervoerssysteem en toegankelijke accommodatie, hetgeen u niet aantoonst dat deze niet aanwezig zijn in Griekenland. Logischerwijs zijn er dan ook verschillende grote steden aanwezig in Griekenland uitgerust met een openbaar vervoerssysteem. Omtrent uw medisch probleem zou u geen medische hulp ontvangen hebben in Griekenland (CGVS, p. 11). Hiernaar gevraagd nuanceert u uw eerdere verklaring en stelt dat u wel degelijk een arts had geraadpleegd, maar hij geen diagnose kon stellen en geen bril kon maken (CGVS, p. 11) een louter blote bewering die u op geen enkele manier ondersteunt. Het gegeven dat u geen poging heeft ondernomen om in Griekenland naar een openbaar ziekenhuis te gaan om voor uw medisch probleem hulp te krijgen (CGVS, p. 11) ondergraaft finaal uw stelling dat u in Griekenland niet geholpen kan worden voor uw oogproblematiek. Dat u door het probleem met uw ogen niet wist hoe u zich naar een ziekenhuis moest verplaatsen overtuigt niet gezien uw uitvoerige reisweg die u wel kon uitvoeren ondanks uw medisch probleem (zie infra). Tot slot wijst het CGVS op toegevoegde informatie (blauwe map) waaruit blijkt dat er in Griekenland oogklinieken aanwezig zijn die Nystagmus behandelen en hiervoor brillen voorschrijven zoals staat beschreven in uw medisch document. Zoals hierboven aangetoond staat er u niets in de weg om een AMKA in Griekenland te bekomen.”

Aldus brengt verzoeker wat betreft zijn persoonlijke situatie geen specifieke elementen bij die blijf geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

9. De Raad wijst er verder op dat verzoekers ADET nog geldig is tot 10 augustus 2026, hetgeen hem toelaat toegang te verkrijgen tot andere essentiële documenten en basisvoorzieningen. De uiteenzetting in het verzoekschrift over de problemen die voorkomen bij het verlengen van de ADET is aldus niet dienstig. Het ontbreken van de fysieke documenten vormt geen belemmering omdat dit de geldigheid van de documenten zelf niet aantast. Verder kan geen abstractie worden gemaakt van het feit dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over zijn Griekse documenten.

Verzoeker toont aldus niet aan dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland en in de mate hij nood heeft aan (dringende) medische en/of psychologische opvolging, hij hiervan verstoken zal blijven en hij zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging.

10. De Raad wijst erop dat het aan de begunstigde van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoeker verwacht worden dat hij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen blijken niet uit verzoekers verklaringen en gedragingen, aangezien verzoeker op 28 november 2023 reeds vertrok uit Griekenland (DVZ-verklaring, stuk 7, vraag nr. 33), terwijl hij op 11 augustus 2023 de vluchtelingenstatus had verkregen. Dit toont geen oprechte intentie aan om een duurzaam leven op te bouwen in Griekenland. Verder zette de bestreden beslissing pertinent uiteen:

“Dient immers te worden opgemerkt dat u, toen u in Griekenland was als verzoeker, een fiscaal registratienummer had waarmee u toegang had tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning. Het Commissariaat-generaal is daarom van mening dat u bepaalde stappen hebt kunnen ondernemen om werk te vinden en in uw levensonderhoud te voorzien.

Met betrekking tot uw verklaring dat u niet zou kunnen werken door uw probleem met uw zicht merkt het CGVS het volgende op (CGVS, p. 3, 5). Vooreerst staat nergens in de medische documenten geschreven dat u niet in staat zou zijn om een job uit te oefenen. U heeft in het verleden ondanks uw oogprobleem reeds gewerkt. Zo had u in Gaza wel degelijk een job in de vorm van een klein bureau voor toerisme waar u de baas was (CGVS, p. 5-6). U gaf aan dat u in Griekenland niet probeerde om bij iemand te werken, dat u enkel overwoog om een bedrijf te starten (CGVS, p. 9) wat zeer beperkte pogingen zijn. Des te meer omdat u geen hulp had gevraagd bij de Griekse openbare dienst voor arbeidsvoorziening. Nochtans kunnen zij helpen in het vinden van een job voor personen met kwetsbaarheden (zie toegevoegde informatie). Er kan redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Griekenland u biedt, wat hier niet het geval is.

Met betrekking tot huisvesting merkt het CGVS op dat u buiten twee dagen op straat, steeds in staat was om een verblijfplaats te vinden in Griekenland. U vond tot tweemaal toe een huurwoning (CGVS, p. 8-9). Tijdens de twee dagen op straat kon u steeds eten kopen en kon u uw telefoon opladen (CGVS, p. 9).

Het CGVS is van oordeel dat het risico om in een toestand terecht te komen die in strijd is met artikel 3 EVRM in wezen afhangt van de middelen, autonomie en zelfredzaamheid van de betrokkene om zelf diens rechten uit te oefenen en in diens levensonderhoud te (kunnen) voorzien.”

Nochtans wees de bestreden beslissing terecht op verzoekers zelfredzaamheid:

“Daarnaast moet worden benadrukt dat u ondanks uw problemen met uw zicht u voldoende autonoom en zelfredzaam bent en beschikt over voldoende middelen om bij terugkeer naar Griekenland uw plan te trekken.

Uit uw verklaringen blijkt dat u voldoende zelfredzaam was in Griekenland. U heeft er de procedure doorlopen om een reispas te verkrijgen, wat niet automatisch gebeurt (CGVS, p. 6-7). Het CGVS wijst er echter op dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland niet automatisch een reisdocument krijgen, maar pas nadat de betrokkene hiertoe een specifiek verzoek heeft ingediend bij het paspoortbureau van de Griekse politie. De persoon die internationale bescherming geniet, moet ook bepaalde documenten voorleggen, waaronder een kopie van de beslissing tot toekenning van internationale bescherming en een kopie van zijn ADET (of een bewijs dat zijn ADET-aanvraag in behandeling is), en moet de som van 84,40eur betalen. De begunstigde van internationale bescherming moet een lijst raadplegen die regelmatig online wordt gepubliceerd om te weten te komen of het reisdocument klaar is. Als het reisdocument klaar is, moet de betrokkene naar het Regionaal Asielbureau van Thessaloniki of het Regionaal Asielbureau van Attica gaan om het in ontvangst te nemen.

Al deze procedures moeten persoonlijk worden uitgevoerd (Refugee.info Greece, Travel Documents in Greece, 9 februari 2024, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985654192535>). Daarnaast was u in staat een makelaar te contacteren die u hielp met het vinden van woningen die u kon huren (CGVS, p. 9). U kon deze huurplaatsen dan ook steeds bekostigen (CGVS, p. 9) wat opnieuw een indicatie is van uw autonomie en (financiële) zelfredzaamheid. Verder had u een netwerk ter beschikking in Griekenland. U verwijst ook meermaals naar mensen en vrienden die u in Griekenland hielpen en ondersteunde (CGVS, p. 6, 8, 11). Dat zij allemaal uit Griekenland zijn vertrokken (CGVS, p. 8) ondersteunt u op geen enkele manier. Uit uw verklaringen wijst niets er op waarom u deze netwerken niet opnieuw kan aanspreken of opbouwen bij een terugkeer naar Griekenland. Bijkomend heeft u neven (zie infra) die u in België ondersteunen en helpen in de vorm van vervoer en huisvesting (CGVS, p. 3, 8). Zij ontvingen een niet ontvankelijkheidsbeslissing van het CGVS en kunnen bij een terugkeer naar Griekenland u eveneens ondersteunen. Er zijn dan ook verschillende elementen aanwezig die wijzen op een netwerk bij een terugkeer naar Griekenland.

Daarnaast merkt het CGVS nog andere indicaties van uw autonomie en zelfredzaamheid op. Zo kon u in Gaza een bacheloropleiding voltooien en was u de baas van een toerismebureau (CGVS, p. 5-6). In België verblijft u dan ook niet in een opvangcentrum en bent u in staat om op een privé adres te wonen samen met uw neven en vrienden (CGVS, p. 4, 8). Het CGVS wil dan ook benadrukken dat u ondanks uw medische problematiek met uw ogen meermaals naar verscheidenen plaatsen kon reizen met verschillende vervoersmiddelen. Zo reisde u vanuit uw land van herkomst naar Egypte, Turkije en Griekenland aan de hand van bus, vliegtuig en boot (CGVS, p. 11-12) (Verklaring DVZ, vraag 33). Verder nam u het vliegtuig vanuit Griekenland naar België en betaalde u deze tickets (CGVS, p. 11). U kon toen vier dagen in België verblijven zonder asiel aan te vragen en reisde dan door naar Duitsland waar u een verzoek om

internationale bescherming indiende en een studio vond waar u in kon verbleven en deze kon bekostigen (CGVS, p. 12) wat opnieuw in sterke mate uw autonomie en zelfredzaamheid aantoont. Des te meer omdat u vanuit Duitsland naar Italië reisde om dan op uw beurt een vliegtuig te nemen naar Egypte, waar u ongeveer een maand kon verblijven om daarna opnieuw naar Italië te reizen en vervolgens terug naar Duitsland te gaan (CGVS, p. 12). Dat u al deze reisbewegingen kon uitvoeren, betalen en kon verblijven in deze verschillende landen toont aan dat u ondanks uw probleem met uw zicht voldoende autonoom en zelfredzaam bent om in Griekenland zich te vestigen, voor uzelf te zorgen en hulp te voorzien waar nodig. Zoals u zelf verklaart, uw probleem is niet van financiële aard (CGVS, p. 12) waardoor u om voldoende middelen beschikt om in bij een terugkeer Griekenland zelfstandig in uw levensonderhoud te voorzien.”

Vervolgens merkte de bestreden beslissing terecht op:

“Bovendien kan er nog op gewezen worden dat u vooraleer u uw verzoek in België indiende, u in Duitsland een verzoek om internationale bescherming indiende, maar dat u het resultaat hiervan nooit afwachtte (Verklaring DVZ, vraag 23). Dit gegeven breekt uw nood aan bescherming ten opzichte van Griekenland danig af. Dat u bovendien op uw reis naar Duitsland, reeds België passeerde en hier geen verzoek om internationale bescherming indiende breekt deze nood finaal af (Verklaring DVZ, vraag 33).”

Uit bovenstaande vaststellingen kan geen oprechte intentie blijken om een duurzaam bestaan op te bouwen in Griekenland. Mede op basis van zijn eerder kortstondig verblijf na het verkrijgen van internationale bescherming is het voor verzoeker dan ook onmogelijk om conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, gezondheidszorg of het aanbieden van taalcursussen in Griekenland. Verzoeker maakt met bovenstaande dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat hij buiten zijn eigen wil om in de onmogelijkheid was om zijn rechten in Griekenland te doen gelden. Het komt in dit verband verzoeker toe om de middelen die het recht en zijn status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoont. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Hij toont niet aan, gelet ook op de korte tijd die hij er nog verbleef na de toekenning van internationale bescherming en zijn gebrekkige inspanningen om een leven op te bouwen in Griekenland, dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om er huisvesting of tewerkstelling te vinden. Op grond hiervan kan dus niet worden besloten dat hij door de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelde om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Hij moet, gelet op de voorgaande vaststellingen, in staat worden geacht om bij terugkeer naar Griekenland een duurzaam bestaan uit te bouwen en er in zijn levensonderhoud te voorzien.

11. Hoewel de beschikbare informatie aldus getuigt van diverse problemen op het vlak van huisvesting, sociale zekerheid en tewerkstelling in hoofde van statushouders in Griekenland, blijft verzoeker, zoals blijkt uit het voorgaande, in gebreke om in zijn geval aan te tonen dat zijn levensomstandigheden in dat land de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereiken of zullen bereiken bij terugkeer. Verzoeker toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Hij toont niet aan dat hij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

12. In zoverre verzoeker kritiek uit op het feit dat het persoonlijk onderhoud werd afgenomen door een EUAA-medewerker in het Engels, merkt de Raad op dat uit een zorgvuldige lezing van deze notities van het persoonlijk onderhoud, die overigens in zowel de vertaalde Nederlandstalige als de Engelstalige versie te raadplegen zijn in het administratief dossier, niet kan worden afgeleid dat er zich tijdens het persoonlijk onderhoud onregelmatigheden hebben voorgedaan in die mate dat hieruit enige vooringenomenheid bij de protection officer zou kunnen blijken. De Raad concludeert dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat de commissaris-generaal eenzijdig of selectief zou zijn geweest bij het nemen van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing heeft zich ter zake gebaseerd op verzoekers eigen verklaringen en de door hem geschetste context alsook op de beschikbare landeninformatie. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Verder wijst de Raad op de uiteenzetting van de commissaris-generaal in zijn nota met opmerkingen van 21 november 2025. Uit deze nota blijkt dat er geen schending voorligt van de artikelen 51/4 en 57/5quater van de Vreemdelingenwet doordat het persoonlijk onderhoud in het Engels werd afgenomen. Artikel 51/4 bepaalt de taal van de procedure en verplicht het bestuur deze taal te gebruiken voor de dossierstukken en de beslissing; in casu werd de proceduretaal

Nederlands gedurende de gehele procedure gehanteerd, aangezien de verklaringen bij de DVZ en de bestreden beslissing in het Nederlands zijn opgesteld en de notities van het persoonlijk onderhoud naar het Nederlands werden vertaald. Deze bepaling houdt niet in dat het persoonlijk onderhoud zelf uitsluitend in de proceduretaal moet plaatsvinden, noch verbiedt zij dat een ambtenaar of tolk een andere taal gebruikt die hij beheerst (RvS 3 september 2008, nr. 185 993).

Uit het administratief dossier blijkt voorts dat zich tijdens het persoonlijk onderhoud geen vertaalproblemen hebben voorgedaan, dat verzoeker de tolk en de gestelde vragen begreep, dat hij geen bezwaar heeft geuit tegen de tolk of de wijze van tolken en dat hij nadien geen opmerkingen heeft geformuleerd bij de notities van het persoonlijk onderhoud, zodat niet wordt aangetoond dat de gevolgde werkwijze enig concreet nadeel heeft veroorzaakt of dat de notities geen correcte weergave zouden vormen van het onderhoud.

Voorts blijkt uit de nota met opmerkingen dat artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet toelaat dat het persoonlijk onderhoud wordt afgenomen door personeel van een andere instantie. In dat kader kunnen ook experts van het EUAA worden ingezet, die overeenkomstig de wettelijke bepalingen en de memorie van toelichting werden opgeleid en gehouden zijn aan professionele en ethische normen, met inbegrip van de eerbiediging van de grondrechten en het Vluchtelingenverdrag. De omstandigheid dat dit geen Belgische ambtenaar is of deze een andere nationaliteit zou hebben, doet geen afbreuk aan de wettigheid van het persoonlijk onderhoud. Uit de dossierstukken kan geen vooringenomenheid, gebrek aan objectiviteit of enig belang bij de uitkomst van de beslissing worden afgeleid.

13. In de mate verzoeker aanvoert dat hij geen bescherming tegen refoulement geniet in Griekenland, verwijst de Raad naar het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat geen elementen voorliggen waaruit kan blijken dat verzoeker actueel niet langer internationale bescherming geniet in Griekenland. Op geen enkele wijze toont hij aan dat er sprake is van een wijdverspreide en systematische praktijk van teruggrijving van erkende vluchtelingen door de Griekse overheden. Evenmin toont hij in concreto aan dat er in zijn geval een reëel risico op refoulement bestaat.

14. In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel kan en moet worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name met de artikelen 1 en 4 ervan, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is verankerd. Het vermoeden en de uitoefening van de daaruit voortvloeiende keuzemogelijkheid om het verzoek niet-ontvankelijk te verklaren, lijkt in casu gerechtvaardigd (Hof van Justitie 18 juni 2024, nr. C-735/22, "QY t. Bondsrepubliek Duitsland", overwegingen 49-54).

Aangezien verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, moet niet opnieuw worden nagegaan of verzoeker nood heeft aan een dergelijke status. Deze beoordeling, of de verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst, dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden, dat de aan verzoeker toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven.

Derhalve lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de internationale bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland.

Er liggen geen feiten of elementen voor die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoeker in de weg staan, waarbij het beschermingsverzoek dan ook op die basis onontvankelijk dient te worden verklaard."

2. Een verzoek tot horen na een beschikking op grond van oud artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet heeft uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Die vraag biedt verzoeker echter geenszins de mogelijkheid nieuwe middelen of argumenten aan te voeren.

Het gaat er enkel om dat de betrokkene die daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)). Een verzoek tot horen dient niet om het verzoekschrift uit te breiden, en kan en mag derhalve niet als dusdanig worden gebruikt.

Andere in de vraag tot horen neergeschreven opmerkingen en argumenten dan de loutere vraag om naar aanleiding van de beschikking op grond van oud artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet te worden gehoord op zitting, zijn om die reden niet dienstig, nuttig of onvankelijk.

3. De voorzitter stelt ter terechtzitting vast dat verzoeker op 23 mei 2025 van ambtswege is afgevoerd. De raadsvrouw van verzoeker stelt ter terechtzitting over geen verdere informatie te beschikken en vraagt om uitstel om verdere informatie te bekomen. Verzoeker is ter terechtzitting vertegenwoordigd. Er is geen wettelijke verplichting voor de Raad om de persoonlijke verschijning van een verzoekende partij te bevelen. De procedure heeft immers een schriftelijk karakter (oud artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet). Op de vraag om uitstel van de zitting kan in voorliggend geval dan ook niet worden ingegaan.

4. Met zijn aanvullende nota van 8 juni 2026 en het betoog ter zitting brengt verzoeker geen concrete en dienstige argumenten of elementen bij die afbreuk doen aan de beschikking van 15 april 2026.

4.1. Verzoeker blijkt niet specifiek of concreet een motief van de beschikking te bekritisieren. Bijgevolg brengt hij geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

4.2. De algemene situatie van begunstigten van internationale bescherming in en bij terugkeer naar Griekenland wordt niet anders beoordeeld aan de hand van de informatie die verzoeker in zijn aanvullende nota van 8 juni 2026 heeft aangebracht. Hoewel de aanvullende nota nog andere gegevens bevat dan de informatie die eerder voorlag bij de kennisgeving van de beschikking, zoals de RSA-rapporten van september 2025 en maart en april 2026, laat deze landeninformatie evenwel niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

4.3. De persoonlijke situatie van verzoeker als Griekse statushouder wordt beklemtoond, waarbij wordt verwezen naar de elementen van het verzoekschrift, maar de Raad is van oordeel dat hiermee voldoende rekening werd gehouden, zoals reeds geduid in de voormelde beschikking.

4.4. In zoverre verzoeker in zijn aanvullende nota nog verwijst naar rechtspraak van de Verenigde Kamers van de Raad, wenst de Raad vooreerst op te merken dat verwijzing naar rechtspraak van de Raad niet dienstig is bij gebrek aan precedentenwerking. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op de eigen merites te worden beoordeeld.

5. Verzoeker brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, in deze stand van zaken geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 15 april 2026 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoeker heden geen elementen naar voor waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de internationale bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend zesentwintig door:

S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

